

Ko je prišel pismonoša, je sedel ob njej s prižgano svečo v roki. »Na sociali niso pozabili na vaju!« je vzkliknil pismonoša v okno in potem mu je tiho izročil pismo in snel kapo.

Sveča je plapolala vedno močneje, ko je lovil besede iz uradnega pisma:

PONOVNO SMO PRETRESLI VAŠO PROŠNJO ZA DODELITEV
PODPORE, VENDAR SE ZARADI POSESTI ZEMLJE ZAVRNE TO-
ZADEVNI DOPIS KOT PREDMETNO NEUTEMELJENA ZADEVA.
V VEDNOST: 1. PROSILCU, 2. ARHIV TU.

P E S M I

Cveto Preželj

SPOVED

Moje ustnice so bile omamljene
od mladega smeha,
zdaj so prisiljene k spovedi.
In ko jih premikam,
jih primerjam s krstnim kamnom.
In ko jih premikam,
se od nekod priziblje obraz
in naprošene oči se zagledajo v moje.

Z ustnicami šepetam v zlizano mrežo
in hočem komu povedati,
da v meni razpadajo polja,
da ne morem ostati tak, kot sem bil.

Naj se še na tem obrazu
obsojenje pokaže,
obsojenje vsega, kar imam,
kar sem si upal vzeti od mladosti.

NOČEM

Še naslednjo stran bom popisal
in še naslednjo,
potem bom zaspal.

Četvero obdobj bo v meni:
PRVO — neki otroški pogled
DRUGO — očetov pogreb
TRETJE — da ljubim dekle
ČETRTO — da se mi gnusi poljubljati cipe.

To je četvero, uvodnih,
za sanje pomembnih obdobj,
nato slede prikazni,
namigovanja, prihodnost.
Nočem, nočem, nočem je spoznati.
Nočem biti presenečen.

Nočem in ne smem zaspati.

POZEN SEM IN SAM

Pozen sem in sam.

Kolikokrat sem pozen in sam,
a vendar si ne izdolbem v temo ležišča,
ležišča v mrzlo algasto dlan,
in ne čakam, kdaj bo iskanje vredno
plitvih odsevov ulic in križišč.

In ne čakam novega, temnejšega dne.

NAJ BOM

Naj bom zaspan.
Naj bom s tabo zaklenjen.
Naj bom vsa leta zdrav.

Naj bodo tvoje ustnice
moja vsakdanja pesem.

Naj bom kronan z zlato krono,
pretežko za mojo glavo
in s prstanom na roki,
naj bom občutljiv za skrite misli,
kadar me boš držala v svojem objemu
in me prosila, naj te poljubim.